

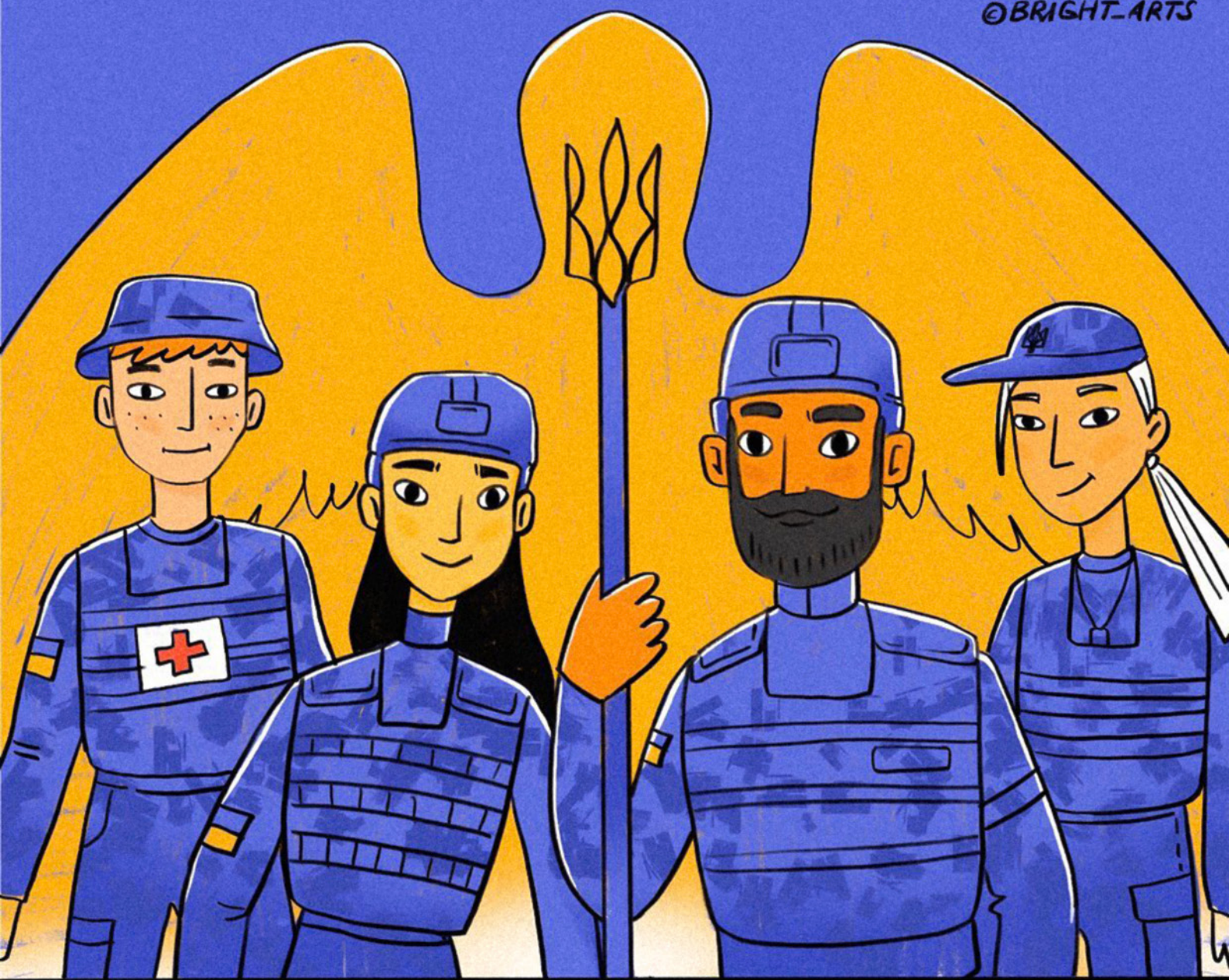
№27(69)

Кафедра журналістики

StudPOL

Навчально-методичні матеріали:
студентська газета

©BRIGHT-ARTS

Дякуємо нашим захисникам і захисницям! 💙💛

Я тут. І я нікуди не поділась
Я вдома – як жила, так і живу.
І скільки б Господу я не молилась –
Я вистою і я наздожену.
Життя знімаю з паузи негайно,
Любити, вчитись, жити – треба все!
Те, що здавалося таким звичайним,
Тепер, за відчуттями, як живе.
Дощу краплина, вітру теплий подих –
Все сповнене життя і почуттів.
Я тут. Я залишаюсь в себе вдома,
В краю міцної волі вічних козаків.

Ірина Обухова

@art.malon

Учитель творить Людину. Низький уклін працівникам освіти!

Професія освітянина вважається однією з найважливіших і водночас найскладніших у світі. Викладачі не лише супроводжують нас, молодь, у здобутті нових знань, пізнанні навколишнього світу, а й допомагають нам проявити таланти, сформувати моральні орієнтири та духовні цінності, знайти своє покликання й місце у житті, стати повноцінною особистістю. Тому з метою визнання важливості освітян для розвитку суспільства, а також щоб висловити вдячність за їхній внесок у виховання молоді, щорічно в Україні в першу неділю жовтня відзначають День працівників освіти.

На жаль, цього року святкування все ще відбувається в умовах повномасштабного російського вторгнення. У час, коли ворог продовжує безжалісно руйнувати та знищувати заклади освіти, спалювати українські підручники, а на окупованих територіях – змушує керівників освітніх установ проводити навчання російською мовою та за освітніми програмами рф. Мішенями загарбників стають і викладачі, адже саме вони формують волелюбне суспільство й наші світоглядні позиції. Тож професія працівника освіти зараз є цінною як ніколи.

Шановні викладачі та співробітники Національного університету «Запорізька політехніка»! Ми щиро дякуємо вам за вашу сумлінну працю та незламність! Війна стала для вас справжнім випробуванням і змушує постійно шукати нові способи продовження освітнього процесу. Навіть із бомбосховищ, під час безперервних повітряних тривог, в онлайн форматі, ви працюєте заради нас і нашого майбутнього; гідно виконуєте обов'язок на освітянському фронті, виховуючи близько тринадцяти тисяч студентів рідної альма-матер.

Ми цінуємо вашу відданість справі, професійну майстерність і безкорисливе добро, яке ви повсякчас даруєте своїм вихованцям. Ваша наполеглива праця – це фундамент знань та мудрості нового покоління.

Бажаємо вам миру, міцного здоров'я, терпіння, наснаги, добробуту, професійних успіхів. Нехай ваша робота завжди приносить радість і задоволення.

**З найщирішими побажаннями
редакція StudPOL**

Героїчне й сумне свято

Щороку в жовтні українці вшановують захисників та захисниць країни, які вже десятий рік дають відсіч російській агресії.

В Україні триває повномасштабна війна, і вшанувати подвиг військових, волонтерів та медиків зараз особливо важливо. Тільки завдяки ним наша Батьківщина зберігає свою незалежність. У 2023-му році День захисника України перенесли на 1 жовтня за указом президента Володимира Зеленського. Змінилася й назва свята, тепер це День захисників та захисниць України, адже жінки теж беруть участь у бойових діях.

Як пройшов цей день?

О 9.00 українці вшанували пам'ять загиблих захисників та за-

хисниць України хвилиною мовчання... На Михайлівській площі столиці нашої країни відбулася церемонія, присвячена вшануванню захисників та захисниць. На ній були присутні Президент України Володимир Зеленський, Головнокомандувач Збройних сил України Валерій Залужний та Верховний представник Європейського Союзу з питань зовнішньої політики та безпеки Жозеп Боррель. «Ми будемо боротися стільки, скільки буде потрібно. Ми робили це в перші хвилини 24-го лютого, робимо всі ці 585 днів і будемо робити це надалі», – звернувся до українців Президент.

В усіх містах на центральних вулицях зупинив свій рух транспорт. Запоріжжя не стало винятком. Під час хвилини мовчання застиг проспект Соборний, де згодом відбулася презентація Алеї Героїв. У складі Алеї – призми з зображеннями та інформацією про запоріжців, які загинули, захищаючи Україну. На сьогодні таких призм встановлено дев'ять. Їх зведення буде продовжуватися й надалі, про це заявили представники влади міста. На сьогодні отримано дозвіл на встановлення призм від родин 120 загиблих у війні з Росією запоріжців.

На меморіальну акцію було запрошено родини загиблих під час бойових дій; їм вручили нагороди, якими посмертно відзначено їхніх братів і сестер, синів та доньок, дружин і чоловіків.

Наостанок містяни поклали квіти до пам'ятної стели, встановленої на честь захисників свободи та незалежності України.

Анастасія ЗАВОДУК (СН-311)

ТВІЙ КИШЕНЬКОВИЙ ЖУРНАЛІСТ

Важливість страхування журналістів під час війни

Життя медійників – це відданість роботі, висвітлення правди та інформування суспільства, але робота в небезпечних зонах може бути надзвичайно ризикованою. Саме тут страхування стає невід'ємним елементом безпеки та захисту життя в зонах бойових дій.

Якісний контент у вигляді новин, репортажів та історій має величезне значення, адже завдяки цьому весь світ розуміє, що насправді відбувається в нашій країні. Журналісти відіграють важливу роль у цьому процесі, надаючи об'єктивну інформацію та свідчення з небезпечних територій.

Робота в зоні ведення активних бойових дій завжди супроводжується ризиками, що ставлять під загрозу життя та здоров'я журналістів. Тут страхування стає їх надійним союзником, адже не лише забезпечує фінансовий захист у разі непередбачуваних обставин, а й дозволяє медійникам зосередитися на своїй роботі.

В Україні створили Міжнародний фонд страхування журналістів (МФСЖ), його послугами можуть скористатися представники незалежних медіа, які вирушають у зону бойових дій. МФСЖ – це ініціатива шести організацій: Фундація «Суспільність», ІМІ, Асоціація «Незалежні регіональні видавці України», «Детектор медіа», ЦЕДЕМ та ІРРП. Фіксери, журналісти, відеооператори,

редактори, фотографи українських медіа, які прямують в офіційне відрядження до зон бойових дій, на звільнені, прикордонні з Росією та Білоруссю й прифронтові території та мають захисне спорядження, можуть отримати страхування.

Наразі страхування можна отримати на термін від 1-го до 20-ти днів, а заявки подаються не пізніше, ніж за 36 годин до від'їзду. З детальнішою інформацією можна ознайомитися на сайті фонду: war-correspondent.info.

Юлія РОНШИНА (СН-310)

МЕДІАГІГІЄНА. АБО ЯК НЕ ПОТРАПИТИ НА ГАЧОК КІБЕРШАХРАІВ

 Діана ПИЛИПЕНКО (СН-310)

Усім привіт! Як відомо, газету «StudPOL» створюють майбутні журналісти, які завжди прагнуть удосконалювати свою медіаграмотність. Нам здається, що принаймні базовими знаннями з медіаграмотності та інфогігієни мають володіти абсолютно всі. Саме це стало поштовхом для створення нової рубрики **«МЕДІАГІГІЄНА»**.

Сьогодні ми розповімо вам, що означає слово, яке дуже нагадує рибу та риболовлю. Здогадалися, яке саме? Правильно! Далі мова буде йти про fishing/фішинг /phishing! Аби не заплутувати ваші думки стосовно цього слова у клубок із безліччю питань, ми відразу будемо пояснювати його майже на пальцях.

Простими словами fishing/фішинг/phishing – це сукупність методів, які дозволяють заволодіти особистими даними (фото/документи/паролі/банківські дані) користувачів Всесвітньої павутини. Іншими словами, зловити абсолютно всю конфіденційну інформацію користувача на гачок і потім користуватися нею. Тепер зрозуміло, чому fishing/фішинг/phishing нагадує риболовлю?!

Реальний приклад фішингу

Одним із найбільш популярних прикладів fishing/фішинг/phishing в Україні є атаки, пов'язані з платформою оголошень «OLX». Зловмисники використовують методику, засновану на фальшивій службі «OLX Доставка». Схема дій така.

1. Створення оголошення: шахраї розміщують привабливі оголошення про продаж товарів за цінами, що часто є нижчими від ринкових, щоб привернути увагу покупців.

2. Перший контакт. Коли потенційний покупець зв'язується з шахраєм, останній пропонує використовувати «OLX Доставку» для безпечної угоди.

3. Фальшива служба доставки. Шахраї відправляють фальшиві документи або посилання на сайти, які імітують реальний «OLX», де покупцеві пропонуються деталі для оплати товару.

4. Оплата. Покупець, вважаючи, що угода безпечна, здійснює оплату на рахунок шахрая.

5. Відсутність товару. Після отримання грошей зловмисник перестає відповідати на дзвінки та повідомлення, а товар, звісно, не відправляється.

Ця тактика використовує довіру користувачів до відомої та надійної платформи «OLX». Унаслідок цього багато людей стають жертвами цих атак, не перевіряючи достовірність інформації, яку вони отримують. «OLX» активно бореться з такими шахраями, регулярно надаючи своїм користувачам рекомендації, як розпізнавати та уникати фішингові атаки.

Найпоширенішими є три фішингові атаки:

- фейкові/фішингові сайти: створення ідентичного несправжнього сайту, наприклад, магазину NIKE, ціль якого – змусити користувача ввести всі свої особисті дані;
- фатальні посилання: шахраї роблять розсилку з фейковими сайтами по пошті. Ціль цієї атаки – зробити все, аби читач перейшов за надісланим покликанням та/або завантажив шкідливий файл на гаджет, увів особисті дані;
- комп'ютерний вірус: зловмисники надсилають файл; завантаживши його, користувач може встановити на гаджет шпигунську програму, вірус, який використовуватиметься для збору конфіденційної інформації або додасть ваш пристрій до BOTNETY (мережі комп'ютерів зомбі).

Від нашої редакції хочемо дати вам одну цінну пораду: аби складні терміни допомагали вам у житті й ви не забували їх значення – придумуйте асоціації! Як от з fishing/фішинг/phishing і риболовлю. Це значною мірою полегшує життя та розвиває фантазію.

Просимо запам'ятати: fishing/фішинг/phishing – це кіберзлочин! Тож, якщо ви все ж потрапили на гачок зловмисників, повідомляйте про це до кіберполіції!

ВАС МОЖУТЬ ДУРИТИ,

 Марія БАШКАТОВА (СН-312)

Подкаст уже в історії, і тепер дуже приємно згадувати, прокручувати спогади, щоб уловити моменти літа, спіймати оте «нарешті вийшло», навіть якщо заради цього варто було сильно ляпнутись і крутити-доброблювати всякі штуки по кілька днів. Для мене подкаст – це круті люди, яким я можу написати вночі, спільна творчість, відкриття і падіння, порвані дедлайни, рілзи, паніка й три мудрі мавпи з мавпенятами, яких можна підставляти усюди. А для вас?

● **Ганна Скуртул:** Це просвітницький продукт, який перетворився на справжню творчу лабораторію з «науковими співробітниками», «лаборантами», «дослідами» й навіть «піддослідними». Починали по-аматорськи, а фінішували з чотирма подкаст-платформами та ютуб-каналом із солідною кількістю переглядів. Плюс ми всі набули досвіду роботи над аудіопродуктом, узяли участь у міжнародному проєкті «Медіадетокс», трошки підвищили медіаграмотність українців. Це безцінно.

● **Наталія Фоменко:** Цей подкаст став першим моїм серйозним проєктом. Він дав мені дуже багато досвіду, і завдяки йому я навчилася тим речам, про які раніше навіть і не думала. Команда «Ніде правди діти» асоціюється з підтримкою й доброзичливістю.

● **Юлія Роншина:** Наш подкаст – це як команда, сім'я, люди-однотумці, з якими ми працювали, створювали якісний продукт, жартували, писали вночі сценарії, недосипали. Для мене подкаст – це любов.

● **Олександра Наливайко:** Для мене цей подкаст – про дуже якісний продукт. Це стало великою несподіванкою, що він зроблений на такому рівні. Це класна практика для студентів. Я ніде не чула, щоб саме така команда була на факультеті чи кафедрі журналістики і викладач курував. Саме щоб працювала команда, над подкастом, із усіма цими штуками, і кожен писав окремий сценарій, і було багато правок. Думаю, це ще про новий рівень в освіті. І це супер класно.

● **Ганна Кавун:** Це ще один плюстик до скарбнички досвіду. Також це незабутні веселі зуми, правки. Асоціую його зі створенням дипломного проєкту, який захищала на 4-му курсі. Я записувала репортажі – теж багато мороки, але чудовий результат. А команда

Серце гаряче, поки живе, дихає

схожа на мавпенят із мультику.

● **Саша Носок:** Варто розуміти, що, як і будь-який масштабний колективний проєкт, це потребує важкої праці. За лаштунками – місяці, коли ти відчував себе, як мавпа в колесі: постійні зустрічі та обговорення, написання сценаріїв, монтування, переймання через прослуховування та реакцію слухачів. Як із мему – навкруги все горить, а в тебе «все добре». Лише на годиннику друга ночі, а шуми в аудіо

самі себе не почистять. Але водночас утішно бачити готовий продукт на різних платформах і стрімінгових сервісах. Коли читаєш коментарі чи вдячні відгуки, то розумієш, що це не даремно, і від цього особливо приємно. З кожним новим епізодом ми намагалися донести українцям важливість медіаграмотності та

ТА НІДЕ ПРАВДИ ДІТИ

інформаційної гігієни, оскільки зараз це надзвичайно важливо! І це відчуття, що ми комусь допомагаємо розібратися зі складними темами, перебиває болючі моменти виробництва.

Що заховалося за місяцями роботи?

Якщо окреслювати ті самі лаштунки, ми всі поділили ролі. Це було важливо, щоби бути на своєму місці і підсилувати подкаст з різних боків. Уявіть, що ви мрієте про власний подкаст, а ми поділимось враженнями. Так паритись, як ми, треба вміти.

Щоб зробити рілз, варто взяти найкращий чи найсмішніший шматочок епізоду. Часто це означало перерізати весь випуск у пошуках моментів, склеїти в один трек, і ліпити саме відео уже десь на ходу. Це драйв; таке хвилювання, що випадає з рук телефон; і веселі історії. Рілзи були

потрібні для просування, але процес розтягнувся; і я пам'ятаю, яким був день перед і впродовж кожного рілзу; і в мене досі лежать усі матеріали, картинки, смішні моменти і нарізки треків. Це було круто!

Юля найбільше хвилювалася через епізод про телеграм-канали, бо їй дуже подобається ця тема й вона навіть писала про них курсову. «Коли писала сценарій до епізоду, трошки нервувала, бо в голові дуже багато інформації й ти намагаєшся її вмістити у 5-10 хвилин. Було дуже важко залишити найголовніше й не написати якусь фігню. А написати нормальний сценарій, який буде класним».

Ані складно було вмістити багато цікавої інформації в одному короткому випуску. «Постійно хотілося щось додати. Редагування боюся ще з часів написання

наукових робіт. У текстах до подкасту правок було менше – можливо, через досвід або ж через стиль написання: він простіший за науковий. Мені подобалися правки: ми стільки сміялися над текстами, що сувора критика перетворилася на веселе редагування».

Наталя зробила найбільше вокс популі і говорить, що траплялося багато різних людей: «Насправді більшість людей дуже привітні. Мабуть, я вже навчилася розпізнавати, до кого можна підходити, а до кого – краще ні».

Найяскравіший спогад – це коли мені відмовили, бо побачили, що я записую на диктофон. Можливо, багато хто думає, що відмови я чую часто, але насправді це не так. Люди, які траплялися мені, могли просто спитати, для чого я це записую, але не відмовлялися».

Олександра розказує, що піарити епізоди цікаво. Класно, коли багато прослуховувань: «Для того, щоб щось просувати, має бути якась ідея. Ідея була закладена не тільки в подкаст, а й у проєкт. Найголовніше було – це якісний продукт. А з якісним продуктом гратися можна будь-якими способами».

Читайте продовження на сторінках 8-9.

Через складність бекстейджу й те, що подкаст записує одна людина, змінили стратегію просування. Ми постили рілзи, і це був, мабуть, найкращий варіант, бо завжди є шанс, що воно залетить, і деякі окремі залітали навіть в інстаграмі. Про тіток годі й говорити. Хоча тіток як платформа для піару подкастів дуже важка, як виявилось».

«Найбільше, що дратувало – це дедлайни – причини наших нервових зривів! – починає Саша, – редагування у супер прискореному режимі, запис голосу вночі, коли вже втомлений і ледве звучиш. До того ж коли все заважає: то собаки на фоні брешуть, то стіл скрипить, то збиваєшся на слові «вник», бо згадується Олег Винник. Ось так виходить вже 83 аудіофайли з десяти потрібних. А до будильника менш ніж п'ять годин – зранку монтувати, робити аудіограму, склеювати з обкладинкою, вантажити на платформи. Втім, поступово це стало на автопілот.

Ганна Скуртул ділиться, що неймінг подкасту надзвичайно важливий, бо кожен продукт знаходять, сприймають і асоціюють у тому числі за ім'ям: «Точно було зрозуміло – в назві має бути щось про правду чи брехню. І тут я згадала, що в українській народній творчості саме на цю тему море прислів'їв і приказок. Схопила з полиці домашньої бібліотеки побиту часом, але чудову збірку приповідок – і понеслося! Там же знайшла всі вислови, які згодом стали назвами для десяти епізодів. Пазл склався!».

Коли я писала сценарії, постійно придумувала велосипед, і редакторка часто докидала своїх прикладів, розбавляла мої, робила їх адекватнішими... Говорить, щоб упіймати ідею, усе треба записувати: у блокнот, на стікерах для холодильника, та хоч на руці.

Бо спочатку наче пам'ятаєш, а потім раз – і вислизнуло... «А ще я зрозуміла, що всі наші найкращі ідеї народжувалися під час зум-конференцій – гуртом і батька легко бити», – розказує Ганна Скуртул.

Цю мавпу ніколи не забути 🐒

Три мудрі мавпи – відома японська метафора, яка застерігає, що ми повинні бути обережними з тим, що говоримо, що чуємо і що бачимо. Це буквально про те, що ми обговорюємо в подкасті про медіаграмотність. Ці мавпи вже стали візитівкою, впізнаваним елементом, а ми встигли до них прив'язатися.

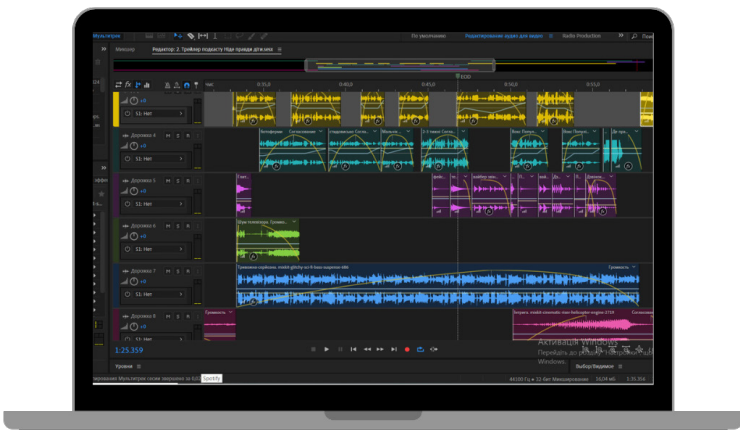
Саша каже, що така асоціація – це очевидно і весело. Юля уточнює, що наша команда – як якісь дружні мавпочки, що роблять людей медіаграмотними. А Ані здається, що для ще одного символу підходить баранчик у радійних навушниках, а навколо нього написи «no fake», «no misinformation» і подібні.

Процес був строкатим, і нам потраплялося безліч моментів, що врізалися в пам'ять. Говорячи про найяскравіший спогад, Саша Носок розповідає: «Коли на початку липня сів вписувати ідеї для епізоду про емоційні маніпуляції, до

села завітала повінь і наш будинок ледь не затопило. Довелося швидко евакуюватися на човні. В останній момент перед відпливом згадав про мікрофон і встиг забрати із собою. Згадую жарти про запис епізоду в човні та звуки води. Увечері вже переглядав фотографії зі своїм зображенням від ДСНС, паралельно читаючи правки до третього епізоду. Коли повернувся через декілька днів, на столі так і лежали нотатки з ідеями для випуску. Швидко продовжив записувати подкаст».

● **Саша:** Коли згадую найвеселіші моменти, на думці – відповіді з вокс-популі: «Я все про доросле дивлюся, так що не треба мене знімати», «Ніякі! В телефон дивлюся мовчки і всьо» – та інші геніальні мемні фрази. А ще пісенька про Бульку з епізоду про інформаційні бульбашки, а також пісня Трампа про фейк-нюз із випуску про найгучніші медіафейки в історії. Під час монтажу добряче танцював під них!

● **Аня:** Найвеселіший момент був, коли я раптово зайшла під чоловічим ім'ям і ледь не довела до сказу всю команду. А також смішні відповіді з вокс-популі.

● **Наталія:** Сценарій, де була присутня історія про марсіан, писався цікаво, бо я, наприклад, не чула про цей випадок до того моменту, саме він і став налюбленішою миттєвістю в тому епізоді.

● **Олександра:** Найвеселіший момент – це коли Маша щось жартувала в чаті, а потім з'явилося смс «я ще не написала сценарій» – це побачила Ганна Сергіївна – і це прям супер було смішно. Не знаю чому)))

● **Ганна Скуртул:** Хочу пам'ятати всі дні. Ми багато трудилися, безупинно радилися, обговорювали сценарії, сперечалися, вигадували звукові фішки епізодів, тому кожен день приємно згадувати... Як тільки Саша Носок надсилав

у наш спільний чат свіженький, щойно змонтований випуск, відчувалося легке хвилювання, приємне таке передчуття... а потім: «Фух! Вийшло! Зазвучало! Публікуємо!».

ДЕ ПРАВДА?

Уривками через усі ці спогади згадую епізод із книжки «Майстер корабля», коли у Сева щодня новий сценарій, відлунює морем; і мої сценарії так само мають «ідею, що її не можна цілком сказати словами». Згрібати ідеї – це цікавий досвід.

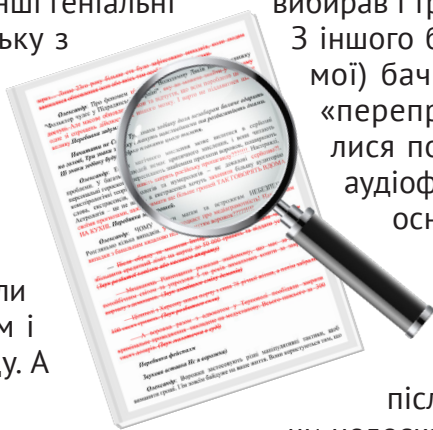
Юлі не вистачало офлайн-зустрічей. Бо команда знаходилася не в Запоріжжі, не разом. І було б трошки легше, якби ми всі зустрічалися десь посидіти, разом подумати, поговорити. Але ми працювали онлайн, і в нас вийшло – і це було дуже круто, дуже класна робота.

Аня повторює, що найбільше докучали дедлайни. Дуже складно випускати 2 випуски, а потім почати випускати по три на місяць. А потім каже: «Якщо чесно, мені якось сумно – вже звикла до вечірніх зумів, обговорень, правок. Але воно того варте».

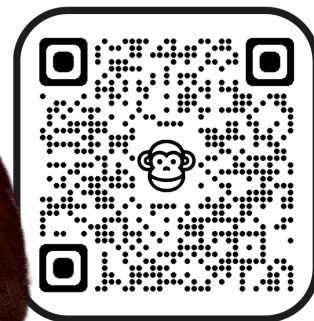
Саша розказує, як через обмеження в обсязі доводиться видаляти масу прикладів, аудіовставок, які вибирав і транскрибував із шестигодинного відео.

З іншого боку, інколи кумедно (якщо правки не мої) бачити файли під назвами «доправки», «переправки», «місток правок» Ми намагалися покращити епізоди, підігнати текст під аудіоформат, усунути другорядне, залишивши основне й найцікавіше. Навіть якщо для цього доводилося закривати очі та за-тискати клавішу «delete»

Ганна Скуртул підсумовує, що, коли довго над чимось працюєш, то після завершення відчуваєш спустошення чи недосказаність. Зазвичай завжди можна зробити більше, краще, цікавіше. Проте, як для першого досвіду, ми впоралися на 99% Треба взяти паузу для нових свіжих ідей. Усякому літові кінець, а осені початок.

Слухати подкаст

Журналісти всюди

 Ян Крижицький

Якщо першокурснику поставити питання «Чому ти вступив на журналістику?», то, ймовірно, він відповість щось на кшталт:

- хочу поширювати правду серед суспільства та викривати його темну сторону;
- я люблю писати та хочу зробити це своєю роботою;
- хочу проводити журналістські розслідування та виводити поганців на чисту воду.

Більшість із них, як правило, захотіли вступити через те, що колись подивилися журналістські розслідування або фільми, де майже не згадуються справжні труднощі, з якими стикаються журналісти. Через це їхнє бачення є викривленим (не завжди) та здебільшого ідеалізує журналістику, вважаючи її шляхетною професією, що відкриває двері майже до всіх благ світу (що не завжди є правдою). Це ризикує обернутися розчаруванням і болем через зруйнований образ, коли людина зіткнеться з реальністю.

Якими є причини ідеалізації цієї професії, ми подискутуємо якось потім. Сьогодні хочеться поговорити про ті образи, які формують погляд на журналістику та самих журналістів. Деякі з них взяті з ігор, деякі – з фільмів чи серіалів; їх прототипами можуть бути реальні люди або ж створюються типажі, які є просто скупченням стереотипів. Але чи збігаються вони з реальним образом журналіста, чи ідеалізується (або демонізується) він та як із цим боротися?

Але як це зрозуміти? Найпростіший спосіб – побачити, чи об'єктивно показуються характер та вчинки персонажа. Чи є у нього недоліки? Чи виглядає він живим, зі своїми недоліками та проблемами? Найскладніший спосіб – виокремити загальний образ журналіста, який найбільше збігається з реальністю. Це, як правило, інтелігентна (принаймні внутрішньо) людина, що поважає інших людей та себе й тому намагається дотримуватися журналістської етики та загальноприйнятих норм. Вона може помилятися, та визнає це. Вона може писати не завжди добре, але виправляється. Вона не ідеальна, іноді лінується, пропускає

дедлайни, має внутрішню кризу, не спить ночами та часто втрачає натхнення. Саме на цей типаж ми будемо спиратися, поки відповідатимемо на питання, поставлені вище.

■ «У центрі уваги»

Ця історія заснована на реальних подіях 2001-го року, в основі яких – один із найгучніших секс-скандалів у США.

У центрі – команда журналістів бостонської газети The Boston Globe, що розслідує справу про поодинокий випадок педофільії в католицизмі, але натомість розкриває величезну схему зі зловживання повноваженнями, а також те, що той випадок – це лише один із тисяч, що трапляються за стінами католицьких соборів. У фільмі яскраво показані подробиці журналістської роботи; оскільки основою є реальна справа, усе виглядає схожим на правду.

Особиста думка: майже кожен персонаж фільму не виглядає як ідеалізований чи демонізований образ журналіста. Вони мають свої методи роботи, прагнення, ідеали та проблеми, з якими стикаються під час роботи над справою, і це підкуповуює.

■ «Супермен і його інша сторона»

Мало хто знає, але його ім'я – Кларк Кент, і він працює репортером в The Daily Planet, використовуючи свою роботу як прикриття та спосіб потрапити на місця злочинів. Ця робота збігається з його моральними ідеалами – нести правду та боротися зі злом, тому він виглядає доволі органічно. Щоб приховати свою особистість, Кларк зазвичай працює сам, до того ж його характер трохи відрізняється від характеру Супермена: більш стриманий та спокійний.

Його дівчина (у деяких фільмах – дружина) Лоїс Лейн також є репортеркою в цій самій газеті. Доволі рідко зустрінеш подібні пари, чи не так?

Чи можна вважати їх ідеалізованими образами? Важко сказати. Загалом Супермен є гіперболізованою особистістю, що

презентується практично як ідеальна. Ця ідеальність перекладається й на його друге «я» – Кларка Кента. Тому триває дискусія, яка ж особистість справжня – сам Супермен чи Кларк Кент.

■ «Громадянин Кейн»

Цей фільм, хоча й не показує роботу журналіста в повній мірі (акцентується життя самого Кейна), але його можна вважати таким, що репрезентує журналістику – принаймні через саму постать головного героя, яким є газетний магнат Чарлз Кейн. Картина демонструє деякі брудні (і не дуже) сторони з його життя, у тому числі через його дітище – мережу газет «The Chronicle». Кейн постає як магнат, чия мета – за допомогою провокацій та сенсацій зробити газету гіперпопулярною; і своєї цілі він досягає. Це не позитивний образ журналіста, так. Але всі ми різні, кожен має свою мету; і часто ті, хто називають себе журналістами, порушують правила поведінки та етики заради власного збагачення чи отримання інших вигод.

Також у картині є інший журналіст, який розслідує життя Кейна. Він не є головним героєм, але саме завдяки йому рухається сюжет.

■ «Своя людина» (The insider)

Він точно вартує витраченого часу та є класикою кінокартин про журналістські розслідування.

Ця стрічка також мала на меті викриття неправди та розповідь про життя й роботу журналістів, у даному випадку – Лоуела Бергмана, який разом із колишнім віцепрезидентом тютюнової компанії Джеффри Уайгеном бореться проти використання в цигарках спеціальних речовин, що викликають залежність. Вони обидва постають як люди, що не бояться втратити все заради своїх цілей та ідеалів, і врешті-решт перемагають компанію та розповідають правду. Особливо тут цікавий образ Лоуела та його вічна дилема: правда чи родина? чи варто йому йти на такі ризики? а як це вплине на його близьких?

■ «Секс у великому місті»

Керрі Бредшоу, за сюжетом, веде щотижневу колонку в нью-йоркській газеті The New York Star, а також інколи пише статті для Vogue. Саме її дописи й формують сюжет епізодів серіалу. Судячи з якості колонок, вона пише доволі посередньо, в основному зачіпаючи теми сексу, стосунків та життя в Нью-Йорку. Скоріш її можна назвати публіцисткою, ніж журналісткою в класичному сенсі слова.

До речі, образ Керрі, як і сама колонка, засновані на реальних подіях: Кендіс Бушнел, відома акторка та журналістка, вела схожу колонку в The New York Observer з такою ж назвою. На основі цієї колонки й було створено відомий серіал.

■ «Усі жінки – відьми»

Фібі Холлівел також вела колонку в газеті «The Bay Mirror», де публікувала поради з різних сфер життя. Ця колонка була популярною через те, що Фібі намагалася підтримати кожного, хто їй писав, та надати якусь допомогу; зокрема в самому серіалі регулярно можна побачити реклами на кшталт «Спитай Фібі – вона знає відповіді на всі питання». Чи можна вважати її повноцінною журналісткою? Навряд. Але я включаю її образ сюди саме через його впізнаваність; до того ж, в майже усіх ви-

даннях є різноманітні колонки, де відповідають на листи читачів та дають якісь поради.

■ «Arrowverse»

Мало хто знає про цей супергеройський всесвіт, але в ньому теж є чимало цікавого, зокрема Айріс Вест (в майбутньому – Айріс Вест-Аллен) – одна з головних героїнь, яка є прикладом журналістської сміливості та внутрішньої сили. Саме завдяки їй тримається весь світ Arrowverse, бо вона часто допомагає іншим героям та дає підказки щодо різних ситуацій.

Згідно з сюжетом, вона раніше працювала головною редакторкою в Central City Picture News (яка доволі часто впливала протягом усіх сезонів серіалу); потім, у 6-му сезоні, заснувала свою газету The Central City Citizen. У серіалі є чимало сцен, де Айріс шукала якусь інформацію, писала статті й загалом виконувала свої обов'язки.

Я не бачу ніяких ознак того, що вона є ідеалізованим образом журналіста.

■ «Genshin Impact»

Більшість знає цю гру, бо вона дійсно доволі швидко захопила наш простір: для неї характерним є відкритий світ та персонажі різних професій. Зокрема, є й власне інформантство «Парова птаха», у якому серед інших журналістів працює й Шарлота. Вона є репортеркою цього видання та постійно намагається знайти якусь сенсацію, через що потрапляє в різні ситуації.

Насправді це агентство, як і сам образ Шарлоти, викликає в мене багато запитань. Із сюжетів видно, що воно дійсно не найкраще, у нього є риси «жовтої преси», та й сама Шарлота часто порушує правила етики та підбирає далеко не найкращі теми для своїх розслідувань. Так, в одному з івентів вона вигадувала заголовок для статті про бідність Мони (яка веде, до речі, колонку в «Паровій птасі»), що є неприпустимим принаймні з точки зору простих моральних принципів. Та й багато хто недолюблює її саме через неповагу до інших та залежність від сенсаційних новин (критики звать її гіршою репортеркою), які не мають під собою нічого реального.

Як ми бачимо, дівчина є втіленням усіх журналістських стереотипів: постійно потрапляє в якісь халепи, пише неправдиві новини та постійно фотографує (навіть без дозволу). Таким образом не можна довіряти.

Звісно, це далеко не всі образи журналістів, бо їх доволі багато. Журналістика як професія непогано репрезентує саму себе за рахунок численних розслідувань – деякі з них дійсно цікаво переглядати по декілька разів – а також завдяки документальним фільмам про життя відомих журналістів. Висновок можна зробити такий: більшість фільмів, ігор та серіалів репрезентують журналістику з різних боків: як із хорошого (реалістичного), так і з поганого (стереотипного). Частина з них – цілком і повністю про журналістів та їхні розслідування, у деяких представники ЗМІ є другорядними героями. У наш час важко розрізнити правду від брехні, але треба цьому вчитися. Ця якість є дійсно важливою: наш світ наповнений фейками, перекрученнями і стереотипами. Саме для цього існують журналісти – щоб показувати це й розповідати, що є маніпуляцією або перекрученням, де й хто шкодить суспільству та як цьому протистояти.

Перші журналістські кроки: виробнича практика у телерадіокомпанії «Суспільне»

День перший (12.06)

Ми приїхали на 10-ту годину, зустрілися з Оленою Юрївною Подою, яка відвела нас до керівниці філії Альони Наталухи. Від директорки ми дізналися, як публікуються новини на сайті та відбувається підбір контенту, а також про концепцію цієї телерадіокомпанії.

Потім з нами провели бесіду стосовно техніки безпеки й надання першої медичної допомоги. З інженеркою з охорони праці ми дуже довго спілкувалися, майже 2 години, після чого нас відвели на оглядову екскурсію до вже знайомої нам Світлани Петрівни Кочкарьової. Вона детально розповіла про саме телебачення та про причину відсутності телеефіру. Ми побували у студії звукорежисера!

Неочікуваним стало те, що наостанок першого дня практики радіоведучий Олександр забрав нас на студію звукозапису, розповів історію, хронологію, а також запропонував записати новини, на що ми з Тарасом із задоволенням погодилися. Незважаючи на те, що на «Радіо на Дотик» мені не сподобалося чути свій голос у навушниках, тут я ловила певний кайф, адже була вже готова чути себе.

Олександр скинув обидва записи мені на флешку та провів до керівниці філії «Суспільне. Запоріжжя» Альони.

День другий (13.06)

Другий день практики виявився важкуватим в емоційному плані. Ще ввечері ми з оператором Євгеном та журналісткою Дар'єю домовилися те, що будемо відзняти повноцінний сюжет у селищі під Вільнянськом. Було дуже цікаво, проте тема історії – тяжка. Родина загиблого героя Володимира прагнула, аби йому було присвоєно звання Героя України. Посмертно. Знімальний процес тривав аж 3 години, і за цей час ми поспілкувались із побра-

тимом (сусідом), друзями, сестрами та батьками чоловіка. Атмосфера була напруженою, адже родина досі

не може прийняти трагічну загибель сина, брата, дядька. Зйомка відбувалася під гучні злети літаків (хоч вони й ширяли дуже високо у небі, але звук був неймовірно гучним). Після кожного зльоту будинок хитався, але мешканці вважають, що в них спокійніше, ніж у Запоріжжі.

Під час знімального процесу мені особисто було не зовсім комфортно, бо я не знала, що робити, тому доводилося ставити інколи питання та просто спостерігати. Відзнявши в будинку та на подвір'ї, ми вирушили на кладовище, до місця поховання героя, після чого поїхали до міста. У студії мені дали завдання: зробити розсинхрон інтерв'ю президента ЗАЕС та ведучого Телемарафону. Складність

була в тому, що Петро (президент АЕС) дуже погано розмовляє через погану дикцію та суржик, а мені необхідно було ще й сформулювати його речення коректно та зрозуміло для читачів. Однак я впоралася, мою роботу похвалили.

День третій (14.06)

Цього дня ми не їздили на зйомку, проте виконували практичні завдання: писали розсинхрон та б/з (історію з попереднього дня). Із першим завданням упоралася, мене похвалили, а от із другим було складніше. Необхідно було передивитись усі відеоматеріали (їх близько 100) і зробити структурований матеріал. Я зробила структуровано, але не зовсім правильно; проте Альона сказала, що я доволі гарно формулюю і навіть не казала переробляти.

День четвертий (16.06)

Нас із Тарасом запросили подивитися, як знімається сюжет про розмінування плавнів: (підлітки знайшли міну часів Другої світової). Поїхали в Запорізьку область, де

Що ми встигли
зробити за цей
період:

- написати одинадцять матеріалів;
- долучитися до знімального процесу дев'яти сюжетів;
- записати два повідомлення на радіо.

СКАРБНИЧКА ЧУДОВИХ ДНІВ

разом із піротехніками та журналістами «1+1» три години блукали по селах і не могли знайти точні координати. Картина рівня води – жахлива. Вода смердить, багато померлої риби і мін. Журналісти відзняли хлопця (із дозволу батьків, звісно), який розказав про небезпечну знахідку. Після цього нас із Тарасом відвезли до міста, бо процес відбувався б іще довго, адже сапери мали дослідити всю територію навколо.

День п'ятий (19.06)

Нам сказали, що ми їдемо на зйомку в кінотеатр імені Довженка. Там відбувалася презентація фільму волонтерського штабу благодійного фонду «Посмішка».

Ми опитали багатьох співробітників, послушали вступні слова, поїли дуже смачних тістечок та поїхали «на базу».

Там ми взялися створювати б/з, проте ні в нас, ні в Олени Лисенко нічого не вийшло, бо ми зрозуміли, аналізуючи захід, що це був простий піар-хід. Організатори не надали жодних точних даних, хоча ми намагалися їх дізнатися. У результаті ухвалили рішення взагалі не брати цей матеріал до публікації.

День шостий (20.06)

Ми поїхали на інший кінець міста, аби відзняти сюжет про шелтер для ВПО. За вказаною адресою виявився храм бабтистів. Після уточнення інформації з'ясувалося, що на каналі переплутали дату, час та адресу, тому ми повернулися до студії.

День сьомий (21.06)

Наступного дня ми все ж потрапили до шелтеру; чесно кажучи, мені не хотілося звідти взагалі кудись їхати. Настільки все круто облаштовано! Ми відзняли сюжет, поспілкувалися з людьми, смачно поїли та повернулися «на базу». Там ми разом із Тарасом робили сюжет, а не б/з, хоча особливої різниці ми не помітили. Нашу роботу дещо підкоригували, і, здається,

в цілому ми гарно впо-
ралися з задачею. Дуже подобається, що ніхто не квапить нас, дефлайн для нас не було. Радіо-ведучі Юлія й Олександр попросили нас зробити довідку для радіо стосовно води та її якості.

День восьмий (22.06)

Ми приїхали, аби створити довідку, про яку я згадувала раніше. В ціло-

му це зайняло десь близько 40 хвилин, проте час минув непомітно, а головне весело, бо в нас відбувався якийсь коннект із Тарасом! Ми здали роботу, і нас відпустили додому.

День дев'ятий (27.06)

Нас попросили приїхати на 10.30, аби до 11.00 встигнути дістатися до музею «Місто за порогами». Там відбулася пресконференція, присвячена Хортиці. Спікери розповідали історію острова, а потім повідомляли про його теперішній стан, про флору та фауну. Йшлося навіть про «чорних копачів». На завершення зустрічі науковий співробітник (який дуже схожий на Жака Фреско, до речі) продемонстрував журналістам артефакти, знайдені в Дніпрі після відходу води. Загалом сам музей дуже цікавий, бо тут історія ще й візуалізована.

Приїхавши «на базу», ми сіли писати звичну нам б/з, редактори трохи її скоригували, але в цілому сказали, що ми молодці.

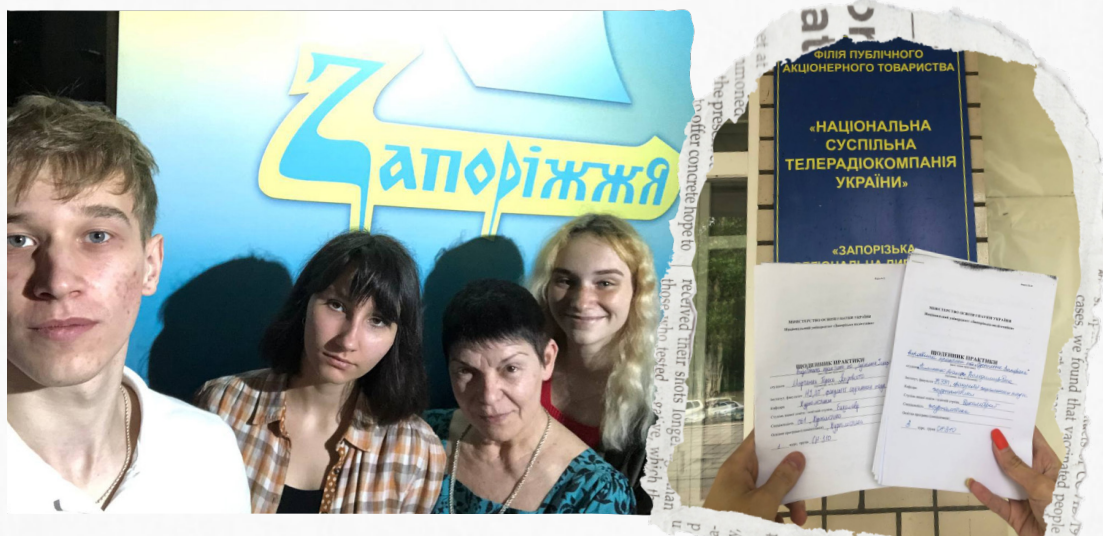
День десятий (29.06)

В останній день практики ми повинні були зробити запис довідки про поведінку під час можливого вибуху на ЗАЕС. Підготували текст, скоригували його та почали вчитувати. Це виявилось дуже смішно, проте цікаво. Ведучий Олександр допомагав нам під час запису, розповів про різноманітні лайфхаки зі свого досвіду. Ми зробили 3 варіанти запису, чекаємо на монтаж та наш дебютний етер! Цей запис хоче послухати журналіст BBC, і нас це надихає!

Після запису ми пішли доробляти наші щоденники, залишили смачні подарунки наставникам та покинули телерадіокомпанію «Суспільне. Запоріжжя».

Щиро вдячні за надану можливість побачити справжнє життя журналістів ізсередини!

Текст і фото: Діана ПИЛИПЕНКО (СН-310)

Медіа і мотивація: що спонукає студентів вивчати журналістику

Денис Богушко: Протягом свого життя я мав багато інтересів, у мене були різні думки щодо вибору майбутньої професії, але в підсумку вирішив, що хочу працювати в галузі журналістики.

На думку стати журналістом мене настовхнули мої друзі, зазначаючи, що в мене досить непоганий голос та коментаторські здібності. Ба більше, іноді я сам дивлюся футбольні матчі без коментарів, щоб «попрацюватися».

Найцікавішим у журналістиці я вважаю те, що постійно треба шукати якийсь матеріал для аудито-

рії, адже саме в процесі пошуку автор дізнається і підкреслює для себе щось нове, таким чином само-розвиваючись.

Узагалі я вважаю, що журналісти виконують дуже важливу роль у сучасному світі, а саме – вони є сполучною ланкою між подією та громадськістю, тобто розповідають нам про те, що трапилося в світі за останню добу.

Щодо сфери журналістики, у якій я хотів би працювати, скажу наступне: у спортивній журналістиці, безумовно – коментатором змагань. У блоці новин – можливо, диктором або ж сценаристом.

Владислав Гапич: У майбутній професії я бачу себе в якості інтернет-журналіста, який буде писати цікаві та якісні статті, адже інтернет-ЗМІ останніми роками набирають все більшої популярності. От і я прагну долучитися до журналістів, які знаходять, перевіряють і публікують якісну та правдиву інформацію.

Моєю метою наразі є опанування обраної спеціальності, максимальне пізнання журналістики від основ

до секретів майстерності. А потім хотілося б влаштуватися працювати до інтернет-видання.

Моїм прагненням є добрий заробіток, а також просування якісної та правдивої інформації в мережі інтернет. І, звісно ж, хотілося б стати фаворитом читачів.

Дмитро Саєнко: Я обрав журналістику не просто так, а тому, що хочу ділитися своїми думками з людьми. Розумію, наскільки важка ця професія, адже журналіст повинен бути всебічно розвиненим, знати багато гуманітарних наук – таких як історія, філософія, психологія тощо. Велике значення має й уміння комунікувати з людьми.

Журналістика пропонує широкий спектр спеціальностей, тому кожен може обрати ту, яка

буде до душі. Мені найбільше подобається писати й редагувати тексти, адже така робота дозволяє висловити свої думки, подискутувати, розкрити власні здібності. Імпонує мені саме те, що журналіст – професія творча.

Звісно ж, розумію, що задля досягнення мети мені доведеться докласти багато зусиль, але я готовий до будь-яких складнощів.

Тетяна Вербицька: Я навчаюся на спеціальності «журналістика» й точно знаю, що в майбутньому досягну успіху в обраній професії. З дитинства мені хотілося, щоб мене показували по телевізору – я б проголошувала новини, як це роблять мої улюблені телеведучі.

Пристрасть до журналістики свідомо сформувалася в мене десь три роки тому. Саме тоді я поставила собі мету – у майбутньому стати відомою телеведучою. Юрій Горбунов, Людмила Барбір, Неля Шовкопляс, Володимир Остапчук – саме ці особистості мене надихають, їхню професійну майстерність беру за взірєць для себе. Вони досягли успіху на телебаченні, хоча дехто з них навіть не мав спеціальної освіти. Гадаю, це сталося завдяки не лише таланту; неабияке значення мають цілеспрямованість та наполегливість.

Я розумію, що за популярністю стоїть важка щоденна праця, яка потребує чималих зусиль та постійного саморозвитку. У май-

бутньому хочу бути ведучою не лише новин, а й різних телевізійних шоу. Коли опаную певні навички, буду вести свій блог і започаткую власне шоу. Я завжди обстоюю правду, тому саме це буде моєю візитівкою. Справедливість і чесність – риси, які повинні бути закладеними в кожній людині змалку. Я буду журналісткою, яка завжди має свою думку й відстоює її.

Саме журналістика допоможе розкрити мої здібності, завжди буду відкривати для себе щось нове й говорити про важливе, і це неодмінно принесе мені задоволення. Я обов'язково втілю свою мрію, тому що не боюся труднощів.

«Довбуш»: карпатський Робін-Гуд, що покоровив прокат

 Річард ПУГАЧ (СН-312)

Для більшості кіноманів це літо пройшло в рожево-чорних тонах «Барбі» та «Оппенгеймера», які в липні сколихнули наші та світові кінотеатри. Проте кінець найспекотнішої пори року українські глядачі зустріли під звуки трембіти на фоні мальовничих пейзажів Карпат. У прокат вийшов «найдорожчий український фільм в історії» – історична епопея «Довбуш» від режисера Олесь Саніна. Бюджет стрічки склав 120 (!) мільйонів гривень, 65 з яких виділило Держкіно. Дивлячись на ці космічні для українського кінематографа цифри, планка очікувань одразу підскакує. Проте, забігаючи наперед, можна сказати, що фільм вартує кожної копійки.

Ретроспектива

Фільм Олесь Саніна не є першою спробою екранізувати історію відомого опришки. Ще у 1959-му році на кіностудії Довженка режисер Віктор Іванов зняв свою версію життя «українського Робін Гуда» – фільм «Олекса Довбуш». Стрічка від самого початку знімалася російською мовою, а загальний хронометраж склав 90 хвилин.

У 2015-му році Довженко-Центр оцифрував фільм та додав українську озвучку. Щоправда, україномовне аудіо наклали на цензуровану російськомовну версію. Через це хронометраж нової версії склав лише 75 хвилин.

У 2018-му році у прокат вийшов фільм «Легенда Карпат» – друга спроба екранізувати історію Довбуша. Режисером виступив Сергій Скобун, а роль самого Олекси зіграв соліст гурту «Друга ріка» Валерій Харчишин. Спочатку проєкт задумувався як телесеріал, проте за рік до виходу оголосили, що картина вийде в кінопрокаті. Попри те, що стрічка окупилася себе в прокаті (при бюджеті в 4,5 мільйони гривень збори склали 4,8 мільйони), критики розтрошили її вщент. Серед недоліків виокремлюють слабкий сценарій, недостатню історичну достовірність, погану режисуру та неправдоподібну гру акторів.

Сюжет

Події стрічки розгортаються на початку 18-го століття. Карпатські українці потерпають від гніту та несправедливості польської шляхти. Двоє братів – Олекса (Сергій Стрельников) та Іван (Олексій Гнатковський) – Довбушів починають збройну боротьбу проти польських загарбників. Тільки методи та мотиви в Олекси та Івана дуже різняться, що призводить до конфлікту між братами.

Процес створення

Ідея зняти кіноепос про гуцульсько-

го опришка народилася в Олесь Саніна ще у 2013-ому році, під час зйомок документальної стрічки «Переломний момент: Війна за демократію в Україні» про Революцію Гідності.

У 2018-му році розпочалися зйомки «Довбуша». Загалом над стрічкою працювало майже 3000 людей: знімальна група з понад 300 фахівців і понад 2500 осіб у масовці. Особливу увагу приділили декораціям, адже важливо було детально передати атмосферу Галичини 18-го століття. За словами художниці-постановниці Олександри Дробот, більшість об'єктів створили з нуля. «Каліграфи написали понад сотню документів, а постановники звели щонайменше п'ять локацій: фортецю під Києвом, колибу та інтер'єри замку Яблоновської на кіностудії ім. О. Довженка, сироварню на горі Драгобрат та згарище церкви. Щоб створити корчму, розібрали декілька українських хат із 200-літнього бруса», – розповідає Дробот для Forbes.

Не менш важливу роботу виконала команда костюмерів. Усього для «Довбуша» пошили понад 1000 костюмів, над якими працювали аж 117 майстрів протягом восьми місяців. Для оздоблення костюмів різними елементами лиття та карбування було виготовлено 57 кг металевих елементів.

Загалом фільм знімали понад 5 років. Спочатку прем'єра планувалася на 2020-ий рік, але через пандемію COVID-19 знімальний процес декілька разів переривався. Реліз перенесли на 2022-ий, але з початком повномасштабного вторгнення частина команди опинилася на передовій. Зрештою фільм вийшов на кіноекрани 24-го серпня цього року, на День Незалежності України.

Враження

«Довбуш» – масштабне та красиве кіно. Це відчувається протягом усіх двох годин

фільму. Крупні плани, уповільнена зйомка, наїзди камери дають відчуття, що дивишся голлівудський екшн. З першого кадру стає зрозуміло, що оператори вичавили максимум з гірських та лісових пейзажів Галичини. Природа тут вдало доповнює пафос оповіді, а іноді й створює цікаві умови для розвитку сюжету.

Цікаво спостерігати за хімією між двома Довбушами. У цьому заслуга акторів. З одного боку постає Олекса (Сергій Стрельников) – ідеаліст із золотим серцем та шляхетними переконаннями, який хоче свободи для себе та родини. З іншого боку – Іван (Олексій Гнатковський) – неоднозначний, корисливий, але дуже харизматичний. Така різниця характерів створює захопливу динаміку взаємовідносин між братами. Як персонажі вони й так цілісні самі по собі, але коли опиняються в одній кімнаті – одразу готуєшся до цікавої суперечки.

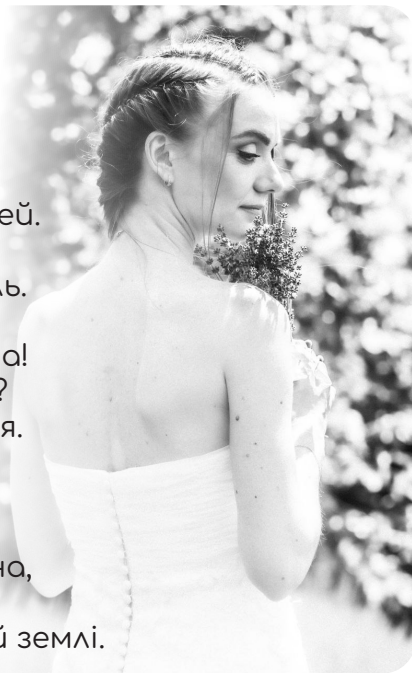
Варто зазначити, що фільм не претендує на свою історичність. Так, за основу сюжету взята реальна історія Олекси Довбуша. Проте, якщо ви вчили історію України за 8 клас, під час перегляду одразу помітите відмінності між реальною історією та подіями на екрані. Олесь Санін використовує епоху лише для створення якісного контексту, але все одно розповідає самостійну історію.

Єдиний недолік, про який хочеться сказати – це монтаж. У сценах баталій він дуже рваний, кадри скачуть один за одним кожно секунду, через що не встигаєш нормально розгледіти, що відбувається у сцені.

У підсумку можна сказати, що «Довбуш» вийшов дуже своєчасно. У країні вже другий рік іде повномасштабна війна, тому українським глядачам конче необхідна була історія про героя, який веде боротьбу за рідний край проти окупантів. І фільм із цим впорався на відмінно.

Ірина Обухова

Чому наречена сумна?
 Бо йде у країні війна,
 І смуток її очей –
 То є від тривожних ночей.
 Чому в очах її біль? –
 Ракети летять звідусіль.
 Ховатися сенсу нема,
 Бо це – не кіно, це – війна!
 Чому не сміється вона?
 Бо кров'ю умилась земля.
 Де бігали ніжки її,
 Ворожі ідуть «сапоги».
 Надія у серці жива:
 Закінчиться клята війна,
 І ніжки дитини її
 Пройдуть по тій рідній землі.

Літературний дебют

Юлія Роншина

Я покладу долоню на твоє лице
 І загляну у твої карі очі,
 Та в них я бачу смуток і печаль,
 Твоя роззубленість мене лякає знову.
 Я пропаду з твоїх думок,
 А серце перетвориться на камінь.
 Закрию знову серце на замок,
 Але про тебе згадувати не перестану.

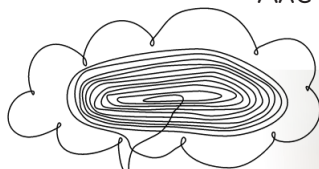
Юлія Роншина

Я постійно кудись біжу,
 І так швидко спливає час...
 Я собі колісь догожу,
 Але сьогодні точно не час.
 Я так мало роблю для світу,
 Та ресурсу в мене нема.
 Я колісь зупинюсь та видихну,
 Але сьогодні точно не час.

Юлія Роншина

Хто в цьому світі я,
 Яке я маю значення в житті?
 Я хочу, щоб від мене була користь.
 Думки майбутнього мене лякають,
 Але йду далі по життю.
 І я не знаю, хто я у своїх очах –
 Я в них то подаю, то підіймаюсь;
 Люблю себе і знову зневажаю,
 Оці блукання в голові нав'язливі й лякають.
 Я знаю, що маю значення в житті,
 Але від цього знову утікаю...
 Думки про філософське, про життя,
 Любов і хобі –
 Чого воно таке складне,
 що іноді морально убиває?
 Я хочу закричати і піти
 Туди, де взагалі нікого не буває,
 Я хочу просто вирватись, втікти
 В той час, коли мене не існувало.

StudPOL

Студентська газета
 кафедри журналістики
 Випуск: №27(69)

☎ Телефон редакції:
 +38(061)769-8-463

✉ Електронна пошта:
 studpol@ukr.net

Укладачі: С. А. Панченко, В. Л. Погребна,
 Н. В. Островська.

Рецензенти: Г. М. Волинець, К. В. Єськова.

Головний редактор: О. Носок.

Редколегія: Д. Пилипенко, Ю. Роншина,
 М. Башкатова, О. Носок, В. Швець,

Р. Пугач, А. Заводюк, В. Єрьоменко,
 І. Обухова, Я. Крижницький, Є. Федотова.

Комп'ютерна верстка та дизайн: О. Носок.

Затверджено на засіданні
 кафедри журналістики.

Протокол №2 від
 25.09.2023 року.

Редакція газети може не
 поділяти думки авторів, але
 залишає за собою право
 на редагування матеріалів.

Ще більше цікавого контенту
 від кафедри за QR-кодом.

zp.edu.ua/kafedra-zhurnalistyky

facebook.com/groups/171016193493608

journalism_nuzp

journalism_nuzp